

De a gyenge nádszál így felelt a hatalmas cserfának:

— Én nagyon megleégszem a sorsommal. Azért meg éppen boldog vagyok, hogy olyan hajlékony a derekam. Ha jön a szél, lehajtom fejemet s éppen ezzel mentem meg gyöngé életemet. Ha a szél azt látja, hogy nem szállok vele szembe, akkor tovább áll. S én ismét fölemelem fejemet. De te erődben elbizakodva, nem akarsz hajolni. Bizony, könnyen megjárhatod!

A gyenge nádszál alig fejezte be szavait, jött egy szélvihar és tövestül kitépte az elbizakodott cserfát. A nádszál pedig csak meghajolt, míg fújt a szél. Azután szépen kiegyenesedett megint.

(Aesopus.)

ANYÁMNAK HÚGA

Anyámnak húga szegény asszony,	Nem kívánkoznak soha messze,
Öléből sarjadt hét gyerek,	Anyjuknak térdén ring fejük,
Feketék mint a kürtő magja	Mesél nekik s a mese szárnyán
Es aprók mint a borszemek.	Álomra pilled nagy szemük.

Soha nem volt még új ruhájuk.	A szegény asszony simogatja
De ajkuk mégis füttyre kész,	fűt kócos gyerek szőghaját,
Nem fáj nekik a fagy, az éhség,	S álmodik nekik könnyes szívvel
S a másnak jutott könnyebb rész.	Meleg cipót, meg jó ruhát.

Játszanak királyt, rötszakállút,	És Isten megáldja az asszonyt,
Meg kacsalábon forgó várt.	Mindig jut nyolc karéj kenyér
Ha csillógó szemük lezárják,	S anyámnak húga így dicsekszik:
Nekik az éden mindig tárt.	Néném! én nem vagyok szegény!

(Imrik Klára.)

A búzakalász.

A világ kezdetén az embereknek csak egy barázdát kellett szántaniok. Az Isten parancsa nem kívánt többet, hanem azért az ilyen barázdát úgy megáldotta az Isten, hogy a galonaszálak tetőtől-tővig duzzadó kalászokkal voltak megrakva. Gazdagabb és meglegedettebb volt az ember, mint később bármikor. Még a legszegényebb ember sem panaszkodott. Arany idők voltak ezek. De a gonosz megírgyelte az első emberek ilyen nagy szerencsáját. Tudtukra adta, hogy ha több barázdát húznak, még többet remélhetnek.

A kapzsi emberek nem elégedtek meg három-négy barázdával, hanem húztak százat is. Az Isten azonban megbüntette a sokra áhító, telhetetlen embereket. Az aratásnak várva-várt napján, mikor az elbizakodott emberek végignézték a töméntelen gabonán, éppen akkor, amikor a legtöbb gabonát remélték, eljött az Úristen, mindenható kezével végigsimogatta az elégedetlen emberek gabonájának szálait, egymásután sok-